

Antidogma - A kapitalizmus önpusztítása I. rész

2011 október 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A kelet-európai kommunista rezsimek bukásának természetes ellenhatásaként a kapitalizmus egy legyőzhetetlen rendszer aurájával ruházta fel önmagát, mint amely úgymond bőséget és demokráciát teremt, és immáron örök időkre szól.

követel? kiadványokat, alkalmasint pedig karhatalmi er?k bevetésével nyomják el a tiltakozó megmozdulásokat, mint legutóbb a Minnesota állambeli St. Paulban, a Republikánus Nemzeti Konvenció alkalmával. A konzervatív plutokrácia a demokrácia olyasféle szociális vívmányait is igyekszik aláásni, mint a közoktatás, az egészségbiztosítás, az egészséges környezethez, biztonságos munkavégzéshez és a magánélethez való jog, az állam és az egyház szétválasztása vagy az abortuszhoz való jog.

Már régóta köztudott, hogy a két magánszektor, a t?ke és a munka konfliktusaiban az állam sohasem semleges. Az államhatalom – rend?rségével, milíciáival, törvényeivel és törvényszékeivel – egyértelm?en a t?kések oldalán áll, és ebb?l az következik, hogy a kapitalizmus nemcsak egy szimpla gazdasági rendszer, hanem egy társadalmi rend is, amely a vagyonosok érdekében eleve meghamisítja a demokrácia játékszabályait. A kapitalista vezet?k mindig a demokrácia apostolainak mutatkoznak, noha gyakorlatilag mindig és mindenhol megrontják azt.

Minden olyan nemzet, amely nem teremt „kedvez? keretet a beruházásoknak”, vagyis igyekszik földjeit, munkaerejét, természeti kincseit és piacait a multinacionális cégek uralmán kívül a saját fejl?désének fenntartani, azt kockáztatja, hogy fenyegetésnek min?sítik az USA nemzetbiztonságára nézve.

A multik Amerikája számára a demokrácia nem akkor jelent problémát, ha megbukik, hanem akkor, amikor túlzottan is jól m?ködik, lehet?vé téve a népnek egy igazságosabb és elviselhet?bb társadalmi rend felé való haladást, csökkentve a vagyonosok és a nincstelenek közötti szakadékot. Ilyenkor a demokráciát fel kell forgatni dezinformációkkal, médiaömlengéssel (media puffery), trükközött szavazási eredményekkel és persze politikailag többé-kevésbé elfogadható jelölteket befuttató álgy?zelmekkel.

Akárcsak a demokrácia, a prosperitás sem számít a nagyt?kések szívügyének. Bolygónk nagy része kapitalista, és nagy része nem mondható sem jómódúnak, sem különösebben demokratikusnak. Elég csak a kapitalista Nigériára, Indonéziára, Kolumbiára, Egyiptomra vagy Pakisztánra gondolunk, a „szabad világ” (vagy inkább „szabadpiac”) egyéb területeir?l nem is beszélve.

Egy jómódú, politikailag öntudatos, életszínvonalára igényes és szabadságjogait határozottan védelmez? népesség nem éppen az az eszme, amelyet a multik az ideális munkaer?l alkotnak maguknak. A kapitalista befektet?k jobban szeretik a szegény népességeket, mert minél szegényebbek, annál keményebben dolgoznak alacsonyabb fizetésért, és annál kevésbé képesek megvédeni magukat a kizsákmányolás ellen.

A „szabad kereskedelem” világában a milliárdosok száma eddig sohasem tapasztalt sebességgel növekszik, ugyanakkor a nyomorban él?k tömege gyorsabban n?, mint a világ népessége. A nyomor akkor terjed, amikor a

vagyon felhalmozódik. Vegyük csak az USA példáját. Az utóbbi évtizedben, miközben rekordsebességgel bukkantak fel óriási vagyonok, hatmillió újabb amerikai került a szegénységi küszöb alá, a családonkénti átlagjövedelem legalább 2000 dollárral csökkent, a háztartások adóssága megkétszereződött, több mint hétmillió amerikai elvesztette az egészségbiztosítását, több mint négymillió a nyugdíját, és milliók váltak hajléktalanná, mert nem tudták tovább fizetni az otthonaikra felvett jelzáloghitelek törlesztőrészeit.

(folytatjuk)

Gazdag István, demokrata

Ajánló